

Manon si přitáhla krvavě rudý plášť k tělu a schoulila se do stínu komůrky, odkud poslouchala trojici mužů, kteří vtrhli do její chalupy.

Celý den cítila ve větru pachut' narůstajícího strachu a zlosti, proto odpoledne věnovala přípravám. Seděla na šindelové střeše nabílené chalupy, když zahlédla jejich pochodně pohupující se nad vysokými stvoly v poli. Nikdo z vesničanů se nepokusil trojici zastavit, ale ani se k ní nepřipojil.

Místní by řekli, že do jejich zeleného údolíčka v severní části Slatiny přišla crochanská čarodějka. Týdny, co mezi nimi žila a vydělávala si na skromné živobytí, čekala na tuto noc. Bylo to stejné v každé vsi, kde žila nebo se zastavila.

Zadržela dech a nehýbala se, když jeden z mužů – vysoký vousatý sedlák s rukama jako lopaty – vkročil do její ložnice. Dokonce i ve skryši v komůrce cítila pach piva v jeho dechu – a jeho žízeň po krvi. Vesničané velmi dobře věděli, jak muži zamýšlejí naložit s čarodějkou, která u zadních dvířek své chalupy prodávala lektvary a kouzla a dokázala předpovědět pohlaví dítěte před narozením. Překvapilo ji, že těm mužům trvalo tak dlouho, než sem přišli, aby mučili a zničili, čeho se báli.

Sedlák se zastavil uprostřed místnosti. „Víme, že jsi tady,“ řekl vemlouvavě, když přistoupil k posteli a prohledával přitom očima každou píd' pokoje. „Chceme si jenom promluvit. Někteří sousedi mají nahnáno – vsadím se, že z tebe mají větší strach než ty z nich.“

Měla dost rozumu, aby mu neskočila na lep, zvláště když se mu za zády zaleskla dýka. Všude to bylo stejné, ve všech zapadlých městech a úzkoprsých vesnicích smrtelníků.

Když se muž narovnal, Manon se vykradla z komůrky do tmy za dveřmi ložnice.

Tlumené cinkání a rány jí jasně dokazovaly, co provádějí druzí dva muži. Nejen že ji hledali, ale také kradli, co jim přišlo pod ruku. Ne že by toho bylo tolik. Když se do chalupy nastěhovala, nábytek už tu byl, a po předchozích zkušenostech jí něco říkalo, aby veškerý svůj majetek nechala v pytli v rohu komory, z níž právě vyklouzla. Když si s sebou nic nebrala, nemohla nikde nic nechat.

„Chceme s tebou jen mluvit, čarodějnice.“ Muž se otočil od postele a konečně si všiml komory. Usmál se plný vítězoslavného očekávání.

Manon hbitými prsty neslyšně zavřela dveře ložnice, tak tiše, že si toho muž nevšiml, zatímco mířil ke komůrce. Manon promazala všechny panty dveří.

Sedláková mohutná ruka uchopila kliku komory, zatímco ve druhém měl u boku připravenou dýku. „Polez ven, malá Crochanko,“ broukl.

Manon se tiše jako smrt připlížila za něj. Ten hlupák si ani nevšiml, že tam je, dokud mu nepřiblížila ústa k uchu a nezašeptala: „Máš špatnou čarodějnicí.“

Muž se prudce otočil a narazil do dveří komory. Namířil mezi ně dýku a přitom uštvaně dýchal. Ona se však jen usmála a stříbřitě bílé vlasy se jí zatřpytily v měsíčních paprscích.

Muž si náhle všiml zavřených dveří a nadechl se k výkřiku. Manon se zakřenila ještě víc a z mezer vysoko v dásních se jí vynořily jako dýka ostré železné zuby, které zacvakaly jako zbroj. Muž sebou škubl a znovu dopadl na dveře. Oči měl tak vytréštěné, že se mu bělma divoce blýskala. Dýka mu se zařinčením upadla na zem.

A pak, jen aby ho vážně přinutila nadělat si do kalhot, Manon mrskla zápěstími ve vzduchu mezi nimi. Přes nehty jí v ostrém záblesku vyjely železné drápy.